[Του Αιμιλίου Γκαμπορίω]

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

Η κλήρωσις του διαγωνισμοῦ τῆς Δολοφονημένης διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων θὰ γίνῃ τὴν 25 τρέχοντος ὥραν 5 1/2 εἰς τὰ γραφεῖα μας, Λέκα 7. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ προσέλθουν καὶ νὰ παραστοῦν κατ' αὐτήν.

Στήριξε πάλι τὴν κάννη τοῦ περιστρόφου του στὸν κρόταφό του, μὰ μιὰ ξαφνικὴ ἀνατριχίλα τὸν ἐσταμάτησε.

Ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ, τὸ ἐποθοῦσε ὁλοψύχως, μὰ δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ τὸ κάμῃ. Ἦταν ἕνας δειλός, τιποτένιος!

Δοκίμασε, ξαναδοκίμασε, μὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τραβήξῃ τὴν σκανδάλη. Ἀγωνιοῦσε, τὰ χέρια του ἔτρεμαν!

Τέλος τὸ πιστόλι τοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια. Ἦταν κουρασμένος, ταλαιπωρημένος, ἐλεεινὸς καὶ ἀξιοδάκρυτος. Βυθίστηκε στὸν ὕπνο, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ δὲν ξύπνησε παρὰ τὸ πρωΐ.

Τὸ πρωΐ ὁ Τρεμορέλ, μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ εἶδε πῶς ζῇ κατελήφθη ἀπὸ ἀπελπισία καὶ ντροπή. Κατάλαβε καλὰ πῶς ἦταν ἕνας δειλός, πὼς δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' αὐτοκτονήσῃ. Σηκώθηκε, ντύθηκε, πλήρωσε μὲ τὰ τελευταῖα του λεπτὰ τὸν ξενοδόχο κι' ἔφυγε.

Ὅταν βγῆκε στὸ δρόμο δὲν ἤξευρε κι' ὁ ἴδιος ποῦ νὰ πάῃ. Ὀργίζετο ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του γιὰ τὴν ἀδυναμία του καὶ τὴν δειλία του. Ἔπρεπε νὰ ἦταν νεκρὸς πλέον κι' ὅμως ζοῦσε...

Μὲ τὸ κεφάλι κάτω ἄρχισε νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους. Δὲν εἶχε βάλει τίποτε στὸ στόμα του κι' ἄρχισε νὰ πεινᾶ. Ἡ πεῖνα τοῦ ἐθέριζε τὸν στόμαχο... Καὶ δὲν εἶχε ἐπάνω του οὔτε ὅσα ἐχρειάζοντο γιὰ ἕνα γεῦμα στὸ πειὸ φτωχικὸ μαγειρεῖο.

Ἔτριζε τὰ δόντια του ἀπὸ ὀργὴ καὶ δάγκωνε τὰ δάχτυλά του. Αὐτὸς ὁ πολὺς κόμης Τρεμορέλ, νὰ γυρίζῃ σὰν ἀλήτης στοὺς δρόμους, χωρὶς πεντάρα στὴν τσέπη, πεινασμένος κι' ἐλεεινός... Ἦταν αἶσχος!

Ἔξαφνα σκέφτηκε τὰ πολύτιμα κοσμήματα ποὺ φοροῦσε. Ἕνα χρυσὸ βραχιόλι, μ' ἕνα μεγάλο ρουμπίνι ἐπάνω, ἕνα δαχτυλίδι χρυσὸ μὲ διαμάντι, τὸ χρυσό του ρολόγι, τὰ κουμπιὰ τῶν μανικετιῶν του, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐπίσης χρυσᾶ, ἕνα σουγιὰ ἀπὸ φίλντισι...

Ἀνακουφίστηκε πολὺ ὅταν τὰ ἐσκέφτηκε ὅλα αὐτά. Μποροῦσε νὰ τὰ δώσῃ σ' ἕνα ἐνεχυροδανειστήριο καὶ νὰ πάρῃ ἀρκετὰ χρήματα. Ἔτσι θὰ ἱκανοποιοῦσε τὶς ἀπαραίτητες ἀνάγκες του ἐπὶ τοῦ παρόντος. Καὶ δὲν θὰ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ καταφύγῃ στὴ Ζεννῆ ἢ στοὺς φίλους του, τοὺς ὁποίους ἐντρέπετο ν' ἀντικρύσῃ μετὰ τὴν καταστροφή του.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔτρεξε σ' ἕνα ἐνεχυροδανειστήριο καὶ ἔδωσεν ὅτι πολύτιμο βαστοῦσε ἀπάνω του. Ἕνας ὠχρὸς γεροντᾶκος πῆρε τὰ κοσμήματα, τὰ ἐξήτασε προσεκτικά, τὰ ζύγισε καὶ ὥρισε τὴν τιμή. Ὁ Τρεμορὲλ κατάλαβε πῶς τοῦ ἔδιναν πολὺ ὀλίγα, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

— Δέχεσθε; Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ γεροντᾶκος κι' ἄνοιξεν ἕνα κατάστιχο.

— Τὸ ὄνομά σας, κύριε.

Ὁ Τρεμορὲλ ἔμεινε βουβός. Τ' ὄνομά του; Τοῦ ζητοῦσαν τ' ὄνομά του; Αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνῃ. Δὲν θἄλεγε τὸ ὄνομά του κατ' οὐδένα λόγον. Νὰ εἰπῇ πῶς εἶνε ὁ κόμης Τρεμορέλ; Αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμὸ δὲν τὸν ἀνεχότανε.

Ὁ ἐνεχυροδανειστὴς ἐπανέλαβε:

— Τὸ ὄνομά σας, κύριε!

— Δὲν σᾶς χρειάζεται τὸ ὄνομά μου, εἶπε ξηρὰ ὁ κόμης. Πληρῶστε με χωρὶς ν' ἀργοπορῆτε, σᾶς παρακαλῶ.

— Νὰ σᾶς πληρώσω χωρὶς νὰ μοῦ πῆτε ποιὸς εἶσθε; Ἀδύνατον! Θ' ἀγνοῆτε, φαίνεται, τὶς διαταγὲς τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ κόμης ἐθύμωσε.

— Πολὺ καλά, εἶπε, τότε δόστε μου τὰ κοσμήματά μου.

Ὁ ἐνεχυροδανειστὴς κούνησε τὸ κεφάλι του σὰν νὰ τὸν ἐλεεινολογοῦσε γιὰ τὴν ἄγνοιά του. Τέλος τοῦ εἶπε ὀρθὰ κοφτά:

— Πρέπει νὰ μοῦ πῆτε ποιὸς εἶσθε γιὰ νὰ πάρετε πίσω τὰ κοσμήματα. Ὅτι κατατίθεται ἐδῶ δὲν ἐπιστρέφεται χωρὶς τοὺς τύπους αὐτούς. Τὰ μέτρα αὐτὰ ἔχουν ληφθῆ ἐναντίον τῶν λωποδυτῶν, οἱ ὁποῖοι πωλοῦν συχνὰ κλοπιμαῖα...

Ὁ Τρεμορὲλ νόμισε πὼς θ' ἄνοιγε ἡ γῆ καὶ θὰ τὸν κατάπινε. Εἶχεν ἐλπίσει γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ ἐξοικονομοῦσε χρήματα καὶ τώρα ἔχανε καὶ τὰ κοσμήματά του. Ἡ θέσις του ἦτο δυσκολοτάτη. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Νὰ δώσῃ τὴν ταυτότητά του; Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἐδέχοταν κατ' οὐδένα λόγον κι' ἂν ἀπέθνησκε τῆς πείνας.... Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐνεχυροδανειστὴς εἶχε δίκηο. Καὶ ἔπῆρε τὴν ἀπελπιστικὴ ἀπόφασι νὰ φύγῃ, χωρὶς κοσμήματα, χωρὶς χρήματα.

Ὁ ἐνεχυροδανειστὴς βλέποντάς τον νὰ φεύγῃ τοῦ ἐφώναξε:

—"Αν δὲν ἔχετε τὴν ταυτότητά σας μπορεῖτε νὰ φέρετε ἕνα μάρτυρα νὰ βεβαιώσῃ ποιὸς εἶσθε. Αὐτὸ ἀρκεῖ.

Ὁ Τρεμορὲλ δὲν τοῦ ἀπήντησε τίποτε. Κατέβηκε τὶς σκάλες ζαλισμένος, παραπατῶντας. Τώρα πειὰ δὲν τοῦ ἔμενε καμμία ἐλπίς. Ἔπρεπε ν' αὐτοκτονήσῃ, ν' αὐτοκτονήσῃ ἀφεύκτως, χωρὶς ἀναβολήν. Αὐτὴ ἡ τύχη τοῦ ἐφέρετο δυσμενῶς. Καὶ μόνον ὁ θάνατος θὰ τὸν ἐλύτρωνε τῶν δεινῶν του...

Ἐπῆρε σκεπτικὸς καὶ κατηφὴς τὸ δρόμο ποὺ ἔφερνε στὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Θὰ ἐπήγαινε ἐκεῖ καὶ θ' αὐτοκτονοῦσε! Τὸ εἶχε ἀποφασίσῃ πλέον ὁριστικῶς...

Δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ. Τὸ δάσος ἦταν σχεδὸν ἔρημο. Κάθησε σ' ἕνα μέρος ποὺ δὲν πολυσυχαζότανε καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Στὸ μέρος αὐτὸ ἀκριβῶς εἶχε μονομαχήσει πρὸ μηνῶν, ὅταν εὑρίσκετο ἀκόμη ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πλούτου του. Εἶχε τραυματίσει τὸν ἀντίπαλόν του καὶ εἶχε γίνει πολὺς λόγος γι' αὐτὸν στὰ κοσμικὰ κέντρα τοῦ Παρισιοῦ....

Ἡ ὥρα περνοῦσε...

Ἐσκέφθηκε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ καιρό. Ἔσφιξε τὴ καρδιά του κι' ἔβγαλε τὸ πιστόλι του. Τώρα αἰσθανότανε τὴν δύναμι νὰ τινάξῃ ὁριστικῶς τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα. Τὸ χέρι του δὲν ἔτρεμε. Μόνον ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά.

Σηκώθηκε ὄρθιος, στήριξε τὴν κάννη τοῦ περιστρόφου στὸν κρόταφό του κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ σύρῃ τὴν σκανδάλη, ὅταν ἔξαφνα μία κραυγὴ τὸν ἔκαμε νὰ κυττάξῃ πρὸς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Ἕνας ἄνθρωπος ἔτρεχε πρὸς αὐτὸν χειρονομῶντας καὶ φωνάζοντας:

—"Εκτωρ! "Εκτωρ!... Τρεμορέλ!... Φίλε μου!...

Ὁ Τρεμορὲλ κατέβασε τὸ χέρι του κι' ἐκύτταξε καλύτερα. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε πλησιάσει κι' ἐρρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

—"Εκτωρ! Τρελλάθηκες! Τί ἤθελες νὰ κάμῃς, φίλε μου;...

Ἦταν ὁ Σωβρεζύ, ὁ παλιός του συμμαθητής, ὁ παλιός του φίλος, ποὺ χαν νὰ ἰδωθοῦν τόσα χρόνια. Πῶς βρέθηκε ὅμως στὸ δάσος αὐτὴ τὴν ὥρα; Ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανό; Ὁ Τρεμορὲλ τὸν κύτταξεν ἐμβρόντητος, βουβός, ζαλισμένος.

Ὁ Σωβρεζὺ τοῦ ἐξηγήθηκε ἀμέσως, μὲ μιὰ ἀκατάσχετη φλυαρία, γνώρισμα τῆς καλῆς του καρδιᾶς, ἀφοῦ τοῦ πῆρε τὸ περίστροφο ἀπὸ τὸ χέρι:

— Εἶχα ρθῆ στὸ Παρίσι γιὰ δουλειές μου. Σήμερα σηκώθηκα πρωΐ καὶ σκέφτηκα νὰ ρθῶ στὸ δάσος ν' ἀναπνεύσω. Καθόμουν σ' ἕνα πάγκο, ὅταν σ' εἶδα νὰ πλησιάζῃς. Στὴν ἀρχὴ δὲν σ' ἐγνώρισα. Ἔπειτα ὅμως, ὅταν εἶδα νὰ σηκώνεσαι καὶ νὰ βγάζῃς τὸ περίστροφό σου τὰ κατάλαβα ὅλα. Εἶδα καλὰ πὼς ἦσουν σύ. Κι' ἑτοιμαζόσουν νὰ σκορπίσῃς τὰ μυαλά σου στὸν ἀέρα. Δὲν πίστευα στὰ μάτια μου. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ σοῦ φώναξα καὶ νάμαι! Ἐπρόλαβα τὸ κακὸ ποῦθελες νὰ κάμῃς. Λὲς καὶ μ' ἔστειλε στὸ δάσος ὁ Θεός!... Ἀλλὰ γιὰ πές μου τώρα καὶ σύ, τί σοῦ ἦρθε νὰ πάρῃς μιὰ τέτοια ἀπόφασι;

Ὁ Τρεμορὲλ χαμογέλασε πικρά. Ἐννόησε πὼς ὁ Σωβρεζὺ δὲν εἶχε μάθει τὴν καταστροφήν του. Ὁ Σωβρεζὺ ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ. Τὸν ἀνάγκασε νὰ καθήσῃ καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησί του:

— Σ' ἐξορκίζω πές μου τί σοῦ συμβαίνει. Μὴ λησμονῆς πὼς εἶμαι φίλος σου, ὁ πειὸ παλιός σου φίλος. Ἐμπρὸς λέγε. Τί σοῦ συμβαίνει;

— Κατεστράφην! εἶπεν ὁ Τρεμορὲλ στενάζοντας.

— Κατεστράφης;

— Ναί, κατεστράφην κυριολεκτικῶς, ἀνεπανορθώτως!

— Καὶ γι' αὐτὸ ἤθελες νὰ σκοτωθῇς;

— Δὲν σοῦ φαίνεται ἀρκετὸ αὐτό.

— Ὄχι, δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου ἀρκετό. Δὲν αὐτοκτονῇ κανεὶς γιατὶ τοῦ συνέβη, ὅτι συμβαίνει σ' ὅλο τὸν κόσμο σήμερα. Δὲν αὐτοκτονεῖ κανεὶς ὅταν ἔχει καλοὺς φίλους. Κατεστράφης; Καὶ τὸν Σωβρεζύ, τὸ παλιό σου φίλο, τὸν λησμόνησες; Δοξάζω τὸ Θεὸ ποὺ μ' ἔστειλε σήμερα ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ σώσω. Ἐμπρὸς λοιπόν, μὴ κάθεσαι στιγμή. Ἄς φεύγουμε.

Ὁ Τρεμορὲλ ἐδίσταζε.

— Νὰ φύγουμε, εἶπε, καὶ ποῦ θὰ πᾶμε;

— Στὸ Παρίσι.

— Στὸ Παρίσι ἐγώ, ὁ κατεστραμένος; Ἄ ὄχι, ὄχι.

— Μὴν ἀρνῆσαι. Θὰ ρθῇς μαζύ μου, θὰ μείνῃς μαζύ μου στὸ ξενοδοχεῖο. Ἂν δὲν θὲς νὰ δῇς τοὺς φίλους σου μὴ τοὺς βλέπῃς. Σὲ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες θὰ φύγουμε γιὰ τὸ κτῆμα μου. Ἐκεῖ θὰ εἶσαι σπίτι σου. Θεώρησέ με ἀδελφό σου. Ἄς λείπουν λοιπὸν οἱ δισταγμοί. Θὰ μείνῃς κοντά μου ὅσο θέλεις.

(Ἀκολουθεῖ)